

sket, vilde dér ikke være blevet noget Overskud, men et mindre Underskud.

Der gøres dernæst i Betænkningen Rede for et Samraad med nogle af Ministrene. Et af disse Samraad angaar Statens Forpligtelser efter Jernbaneloven af 1908 og disse Forpligtelsers Opfyldelse. Udvalget har fundet sig foranlediget til at henstille til Ministeren for offentlige Arbejder, at Udbetalingen til Privatbaner af det ved Loven hjemlede Statstilskud kan faa en mere tilfredsstillende Ordning end nu. Det er et stort Beløb, som Privatbanerne i Øjeblikket har til gode; der er i Betænkningen nævnt 5 Mill. Kr., men der er grundet Anledning til at tro, at det i Virkeligheden er adskilligt mere. Ogsaa denne Gældspost, som der ikke er reserveret noget til, vil i voksende Grad komme til at tynde paa kommende Aars Budgetter og Tillægsbevillingslove. Udvalget udtaler sig varsomt om denne Sag, men jeg skal ikke tilbageholde, at der er forelagt det Oplysninger fra forskellige Medlemmer i Udvalget, som giver Indtryk af, at der trænges til et ordentligt Eftersyn af det hele Forhold. Under alle Omstændigheder gaar vi ud fra, at der ikke vil blive Tale om, at det for Fremtiden tilkendes dem, der faar Koncession paa Baner med Statstilskud, at Bestemmelsen om Statstilskuddets Udbetaling kun gælder, for saa vidt Ministeren har søgt og faaet en Bevilling af det fornødne Beløb.

Jeg mener, at jeg ikke behøver at ledsage Betænkningen med yderligere Bemærkninger og skal slutte med at gentage min Henstilling om, at Finanslovforslaget vedtages i den foreliggende Form.

Finansministeren (Brandes). Det ærede Udvalg indstiller Finanslovforslaget til uforandret Vedtagelse, og det kan efter de Udtalelser, vi har hørt ved første Behandling her i Tinget, ventes, at Forslaget ogsaa i dette høje Ting, saaledes som det skete i Folketinget, vil blive enstemmigt vedtaget. Dette er en saare sjælden Hændelse, vel værd at notere i Rigsdagens Annaler for dette mærkværdige Aar, hvori vi befinder os. Og samtidig vedtages der en Finanslov, som fremviser Overskud, hvad der jo ogsaa desværre har været en Sjældenhed i Rigsdagens Annaler. Nu undrer det mig derfor en Smule, at Fler-tallet i Udvalget paa ny rejser den Strid om dette Overskuds Berettigelse, som blev ført ved første Behandling. Det være langt fra mig at ville optage til Uddybning denne Strid, men det maa dog være

mig tilladt at sige nogle Ord derom. Man bestrider atter, til en vis Grad i alt Fald, Retten for Finansministeren til at sætte de 2 Millioner Kroners Overskud paa Finanslovforslaget ved Hjælp af Formue- og Indkomstskatten. Den højtærede Ordfører (Bramsen) siger, at man staar stadig paa det principielle, at Skatten skulde være beregnet efter den Erfaring, man havde ved Finanslovforslagets Fremlæggelse, og ikke efter Skøn og Formodning. Der overfor maa jeg hævde, at det dog ogsaa er et Skøn, som maatte lægges til Grund for Bevillingens Størrelse ved Finanslovforslagets Udarbejdelse, og at dette Skøn paa ingen Maade var sikrere end det, som her foreligger, gennem ganske nøjagtige Oplysninger og Tal, saaledes som det ærede Udvalg vil finde i den Skrivelse, jeg har tilladt mig at sende Udvalget. Hvis der overhovedet er Tale om Skøn og Formodning som Grundlag for Fremsættelse af en Bevilling, er Skønnet og Formodningen svagere i September, end det var, den Gang man havde set, hvorledes Skatteligningens Udfald var, efter Lovforslagets første Behandling. Jeg ser ikke, at der kan være enten formelle eller reelle Ulemper eller Hindringer for at foretage denne Forhøjelse. Formelt kan der ikke siges noget dertil, det er jo velberettiget i og for sig at forhøje en Bevilling, og Finansministeren har i dette Tilfælde haft hele Folketingets Finansudvalg med sig. Jeg kan sige, at da jeg stillede dette Ændringsforslag i Folketingets Finansudvalg, fandt der en lille Drøftelse Sted mellem den tidligere Finansminister og mig, og det fremgik deraf, at han billigede, at dette skete, ikke mindst af den Grund, at man samtidig paa dette Finanslovforslag havde forhøjet de kalkulatoriske Bevillinger, som stod med et lavere Beløb ved Finanslovforslagets Fremsættelse; baade med Hensyn til Epidemidgifterne og Udgifterne til Alderdomsunderstøttelsen er jo Beløbene blevet forhøjet, nemlig med $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. paa hvert Sted — deraf den halve Million, som det oprindelige Overskud er blevet formindsket med. Men med Hensyn til dette oprindelige Overskud skal jeg ogsaa tillade mig at sige nogle Ord. Det er sandt, at man begyndte med 4 Millioners Overskud, men at disse 4 Millioner svandt ved anden Behandling med 2 Mill. Kr. og skønt store Bevillinger atter kom tilbage, igen med 2 Mill. Kr. ved tredje Behandling. Men dette er jo ogsaa gaaet til paa en Maade, som er noget anderledes, eller Forholdene har ligget noget